

4165 2den Beh. af Lovf. om Pension for Assessor Benedict Sveinsfon. 4166

da det varede Noget, inden Sagerne kom til Høiesteret, angif de Forsømmelser i 1868. Det er de Forsømmelser, der anføres under Ankepost 1, som først blev mulktteret af Høiesteret i 1869, og her gjælder den samme Betragtning, jeg for fremhævede, nemlig at Sveinsfon har faaet sin Dom og sin Straf derfor. Man kan, om man vil, til de 4 Sager, der nævnes under Nr. 1, lægge 2, saa at det hele Antal bliver 6; men det gjør ikke meget fra eller til, thi de ærede Medlemmer ville strax se, at naar der er Spørgsmaal om Expeditioner, og man først kommer, som man kalder det, i Resistance, bliver een forhalet Expedition meget let til nogle flere, uden at man derfor kan sige, at den Mand, der har forhalet 6 Expeditioner, har gjort sig skyldig i en ferdobbelt saa stor Forseelse som den, der forhalet een. Af de Justitsager, jeg taler om, er den første paakjendt i Høiesteret den 11te Oktober 1869. Det hedder i Høiesteretsdommens Præmisser, at Justitssekretæren ved Overretten først den 9de September s. A., det vil sige 1868, har expederet Akten i nærværende under 15de Juni næst forhen paakjendte Sag, og derefter hedder det, at saavel Justitssekretæren som Underdommeren, der ogsaa havde forhalet Sagen, skulde anses med Mulktter paa henholdsvis 15 og 20 Rd. Den anden Sag er paakjendt i Høiesteret den 3die Januar 1870. Der hedder det ligeledes, at Justitssekretæren først den 2den November 1868 har expederet Akterne i nærværende under 20de Juli næstforhen ved bemeldte Ret paakjendte Sag, og derfor vil han og Landsoverretsassessor Pjetursfon være at idømme en Bøde af 15 Rd. for hver. Det er overhovedet karakteristisk, at Sveinsfon i begge disse Sager ikke er dømt alene, idet i den ene Sag en Underdommer og i den anden en Kollega af ham ved Landsoverretten tillige bleve ansætt med Mulktter; men det, som for mig er aldeles afgjørende, er, at Stiftamtmanden har fuldstændig feilet i sin Formening om, at Sveinsfon ikke havde forbedret sit Forhold.

Det Sande er, hvad Justitiarius ved Overretten siger, at Sveinsfon i Aaret 1869 har voteret i Sager og expederet dem med tilbørlig Hurtighed og ikke gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse. Den Tilrettevisning, der omhandles i Ankepost 4, og som han har faaet paa Grund af forsummeltge Expeditioner i 1868, har altsaa frugtet i 1869, og der er slet ikke Tale om nogen Art Forsømmelighed, men naar dette er Tilfældet, tilstaar jeg, at det forekommer mig endnu mere besynderligt, at denne Grettestættelse fra Ministeriet skal opføres som en af Ankeposterne, der skal udelukke ham fra Pension. — Det hedder derefter under Nr. 9, at han ikke har indgivet den befalede skematisk Indberetning over Sagerne til befalet Tid. Jeg skal aldeles ikke røre ved dette Punkt, thi det er, som det ærede Thing vil se, en fuldstændig Bagatel. — Fremdeles hedder det i Ankepost 10, at han for begaaet Vold og Selvtægt er bleven idømt en Bøde af 50 Rd. af Underretten. Med al Agtelse for de islandske Underrettsdomme, tror jeg dog ikke, at man saaledes uden videre kan slutte, at de ere usejlbare, og man veed ikke, hvorvidt Dommen er appelleret; men det forekommer mig ganske klart, at det efter Domspræmisserne er meget tvivlsomt, om denne Dom er rigtig. Der er en Bestemmelse i Loven, som siger, at Band maa ikke sælges af sit sædvanlige Løb, og Bandet skal altsaa blive ved at falde, hvor det efter Naturens Orden falder. Naar en Mand har en Na ved Siden af sin Gienom, kan han virkelig med Magt forhindre, at en Nabo søger at sælge dette Band fra sit naturlige Løb; men det ses af Domspræmisserne, at en Nabo af Sveinsfon, en Kjøbmand Thomsen, netop har ledet Bandet bort fra den Na, der passerede Sveinsfons Gienom. Denne Na, som Sveinsfon benyttede til Engvanding, vilde hans Nabo lede bort, fordi han vilde fange Lax. Det kan være meget naturligt, at Naboen fandt det behageligt at kunne fange Lax; men det er ligesaa